

[Julin.]

dette Udvalgs Overvejelser skulde resultere i, at ikke alene sindssyge, men ogsaa sindslidende Personer kan blive indlagt paa Sindssygehospitalet, maa den Lov, der nu søges gennemført, indeholde saa afgjort klare Bestemmelser, at der ikke paa noget Omraade kan næres Tvivl om, at disse sindslidende Personer aldrig vil kunne drages ind under Loven, hverken naar der er Tale om Indlæggelse eller Tilbageholdelse, og jeg vil ogsaa mene efter Justitsministerens Udtalelse, at Justitsministeren har den samme Opfattelse.

Jeg skal herafter gaa over til nogle af Lovforslagets Enkeltheder. Vi er svært tilfredse med, at det klart fremgaar af § 1, at Indlæggelse og Tilbageholdelse af en sindssyg mod dennes Vilje kun maa finde Sted paa Stats- eller kommunale Hospitalet eller paa private Helbredelsesanstalter, som er autoriserede til at modtage sindssyge til Behandling. Denne Paragraf er efter vor Mening klarere affattet end den tilsvarende Paragraf i det tidligere behandlede Lovforslag. § 2 maa imidlertid anses for at være en af Lovforslagets vigtigste Paragraffer. Vi bemærker os straks, at en sindssygs nærmeste i Henhold til Stk. 1 kan blive berettigede til at iværksætte en Indlæggelse af den syge paa et Sindssygehospital, og at en sindssygs nærmeste i Henhold til Stk. 2 kan forpligtes hertil. Jeg maa sige, at jeg er mest betænkelig ved Stk. 1, trods det, at der her kun gives de nærmeste en Ret, idet vi i Stk. 2, hvis Bestemmelse gør det til en Pligt for de nærmeste at tage Affære, har faaet en meget vigtig Bestemmelse ind, nemlig at Lægens Skøn skal godkendes af Amtslægen og for Københavns Vedkommende af Stads lægen. Denne Ændring hilser vi med Glæde. Amtslægen maa vel anses for at være den næststørste lægelige Autoritet her i Landet, saa det, at Amtslægen skal godkende den tilfældige Læges Skøn, maa vist betragtes som den bedste Garanti. Men, som nævnt, Stk. 1 i § 2 er jeg ikke saa lidt betænkelig ved.

Bestemmelsen i § 4 kan vel ikke være anderledes, men megen Garanti gives der jo ikke gennem denne Paragraf, idet den syge selvfølgelig i al Almindelighed vil blive modtaget paa Hospitalet, hvis der er Plads, idet Overlægen jo ikke ved Indlæggelsen kender Patientens Tilstand nærmere.

Bestemmelserne i § 6 angaaende Beskikkelse af Tilsynsværge for alle tvangs-

indlagte Patienter hilser vi ogsaa med Tilfredshed, og vi finder det meget ønskeligt, at andre sindssyge, der selv fremsætter Ønske herom, ogsaa skal have beskikket en Tilsynsværge.

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger her ved første Behandling om Tilbageholdelse af Patienter. Selvfølgelig maa vi i Udvalget nøje drøfte Enkelthederne angaaende dette meget vigtige Punkt. Jeg ser, at Justitsministeren har gjort sig selv til Appellinstans. I 1930 var, som det ogsaa blev nævnt af den socialdemokratiske Ordfører, Tanken fremme om at gøre Tilsynsraadet til Appellinstans. Ministeren mener, at dette sidste ikke let lader sig praktisere, og henviser til de amtskommunale Sygehuse og de private Helbredelsesanstalter, der er autoriserede. Naa, denne Vanskelighed kunde vel overvindes. Men alt dette kan jo nu drøftes i Udvalget.

Vi maa ogsaa i Udvalget drøfte, om ikke det vil være hensigtsmæssigt at indsætte en Bestemmelse om, at den syge kan indbringe Spørgsmaalet om sin Udskrivning for Domstolene. Jeg skal ikke nægte, at mit Parti er betænkelig ved Bestemmelserne i §§ 8 og 9. I det hele taget maa vi mene, at det afgørende maa være, at Loven affattes saa klart, at der ikke bliver nogen som helst Mulighed for, at Administrationen kan holde saadanne Patienter indespærret paa Sindssygehospitalet, som uden Skade for sig selv eller andre kan færdes i Frihed, selv om de er sindslidende.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis Medvirking til en velvillig og saglig Udvalgsbehandling.

Skjerbæk: Det Spørgsmaal, der er til Behandling gennem det Lovforslag, vi i Dag staar over for, er et Spørgsmaal, hvor man vist med nogen Ret kan sige, at dansk Lovgivning ikke er paa Højde med Tidens Krav. Hvis man søger i de mange Fremstillinger af Emnet, vil man se, at der der citeres Danske Lov, et Reskript af 15. Februar 1793, et justitsministerielt Cirkulære af 11. Juni 1895 og endelig Bestemmelserne i Fællesregulativet for Statens Sindssygehospitalet fra 1915 som det Grundlag, paa hvilket man arbejder. Naturligvis har der dannet sig en vis Praksis med Hensyn til Behandlingen af disse Sager, saaledes at man vel har Lov til at sige, at det ikke er øjeblikkelige Misbrug, der skal rammes og søges afskaffet gennem det Lovforslag, vi her behandler. Men alligevel staar vi her over for et Spørgsmaal, som er overmaade